

UZASADNIENIE

Strona powodowa D. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 18 511,95 zł ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu podnosząc, że pozwana nie wywiązała się z umowy zawartej z Bankiem (...) S.A. w dniu 17 września 2014 r. i bank wypowiedział tę umowę, a następnie w dniu 30 października 2017 r. zbył na rzecz strony powodowej wierzytelność wynikającą z tej umowy bankowej.

Strona powodowa została wezwana do wykazania dokumentami wymagalności roszczenia.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew mimo wezwania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A. i strona powodowa D. z/s w W. w dniu 22 czerwca 2017 r. zawarli umowę przelewu wierzytelności opisanych w załącznikach nr 2, 3 i 4.

Dowód: umowa z dnia 22.06.2017 r. – k.15 – 19

W dniu 13 listopada 2017 r. (...) S.A. sporządził zawiadomienie o cesji.

Dowód: zawiadomienie – k.6- 7

Strona powodowa sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych w dniu 18 grudnia 2019 r. określając zadłużenie pozwanej na kwotę 18 511,95 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu – k.5

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu wyrokiem zaocznym, ponieważ sąd miał uzasadnione wątpliwości, by przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony powodowej o faktach przytoczonych w uzasadnieniu pozwu (art.339 § 2 k.p.c.), skoro nie wszystkie dowody zostały dołączone do pozwu.

Należy wskazać, że same twierdzenia strony powodowej nie stanowią dowodu w sprawie. Jeśli zaś strona powodowa dochodzi określonych roszczeń przeciwko pozwanej, to winna właściwie je udowodnić przedkładając stosowne dokumenty. Wynika to z obowiązków strony powodowej określonych w art.187 § 1 k.p.c. w zw. z art.126 § 1 pkt 5 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu. Ponadto przepis art.232 zd. 1 wskazuje: strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te wiążą się więc w sposób oczywisty z przepisem art. 6 k.c., który stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W kontekście powyższego Sąd ocenia, czy przytoczone przez stronę powodową w uzasadnieniu pozwu okoliczności znajdują potwierdzenie w dowodach, które powinny być dołączone do pozwu, nie zaś bezkrytycznie przyjmuje za prawdziwe okoliczności wskazane w pozwie i pismach procesowych strony powodowej, nawet, gdy pozwana nie zajmie stanowiska w sprawie. Zauważyć wypada, że nawet w sytuacji uznania powództwa sąd bada, czy uznanie powództwa nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa (vide: art.213§ 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie strona powodowa nie przedłożyła umowy, którą pozwana miała zawrzeć z Bankiem (...) S.A. w dniu 17 września 2014 r. Zatem strona powodowa nie udowodniła, by pozwana zaciągnęła jakiegokolwiek zobowiązanie wobec tego banku, a także, w jakiej wysokości, na jaki okres, czy była to umowa pożyczki, czy kredytu. Zwrócić należy uwagę, że brak umowy nie pozwala sądowi zweryfikować chociażby daty wymagalności roszczenia. Strona powodowa

oznaczyła w piśmie z dnia 30 stycznia 2020 r. termin wymagalności na dzień 25 sierpnia 2016 r., a biorąc pod uwagę datę nadania pozwu 31 grudnia 2019 r. roszczenie nie uległoby przedawnieniu. Jednak te okoliczności pozostają nieudowodnione, ponieważ nie wiadomo, na jaki okres pozwana miał zaciągnąć zobowiązanie i czy jednak nie doszło do przedawnienia, o ile umowa została zawarta. Strona powodowa zignorowała wezwanie z dnia 22 stycznia 2020 r. do przedłożenia dokumentów, z których wynika wymagalność roszczenia i złożyła tylko pismo. Wskazać wypada, że rzeczą strony powodowej było dołączenie wszystkich dokumentów do pozwu, by wykazać zasadność dochodzonego roszczenia.

Umowa przelewu wierzytelności z dnia 22 czerwca 2017 r. nie dowodzi, że pozwana z Bankiem (...) S.A. zawarła umowę, ani też, że do cesji wierzytelności wynikającej z tej umowy doszło. Strona powodowa wskazała w uzasadnieniu pozwu, że umowa przelewu pochodziła z 30 października 2017 r., natomiast z dołączonej do pozwu umowy wynikało, że zawarta została 22 czerwca 2017 r., przy czym nie wiadomo, czy była to umowa ramowa wymieniona w pozwie. Zauważyć należy, że strona powodowa nie wykazała, że osoby podpisujące umowę przelewu wierzytelności były uprawnione do jej podpisania. Pełnomocnictwo z dnia 23 maja 2017 dla m. in. M. S. (1) i A. P. zostało przedłożone jako kserokopia, z której nie sposób odczytać, kto w imieniu Banku (...) S.A. udzielał tego pełnomocnictwa w odniesieniu do odpisu KRS z 8 grudnia 2016 r, czy są to osoby uprawnione na dzień udzielenia pełnomocnictwa do reprezentacji tego banku. Również podpisujący umowę przelewu prokurenci działający w imieniu nabywcy wierzytelności reprezentowanego przez (...) S.A. M. S. (2) i A. O. nie wynikają z odpisu KRS dot. GetBacku k.20 – 21, ponieważ brak jest wpisów w rubryce Prokurenci, nadto odpis ten pochodzi z 24 września 2019 r. Nie jest rzeczą sądu dołączać za stronę odpisy KRS dotyczące umocowania osób podpisujących umowę przelewu wierzytelności. Ponadto, wyciąg z załącznika nie wskazuje, którego załącznika z umowy przelewu dotyczy, nie jest przez nikogo podpisany, ani uwierzytelniony.

Te wszystkie okoliczności budziły uzasadnione wątpliwości sądu, wobec w/w braków.

Zwrócić też należy uwagę na utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z którego jednoznacznie wynika, że w sprawach między przedsiębiorcą a konsumentem - a z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie - „sąd krajowy jest zobowiązany z zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13[dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich] mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016 r., Radlinger i Radlingerová, C#377/14, EU:C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in., C#154/15, C#307/15 i C#308/15, EU:C:2016:980, pkt 58).” (akapit 42 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 września 2018 r. C-176/17). Sąd nie mógł dokonać takiego badania, bowiem umowa z dnia 17 września 2014 r. nie została przedłożona.

Mając na względzie powyższe, sąd oddalił powództwo.